

Schijnbaar moeiteloze elegantie

Bartók/Aantekeningen (Rosas) – Foto Herman Sorgeloos

Na de omstreden vorige voorstelling van Rosas, „Elena's Aria” (1984), is er nu „Bartók / Aantekeningen”, de vijfde choreografie van Anne Teresa De Keersmaecker. Mark Deputter keek, en was verloren.

Aantekeningen bij Bartók. In een hoek van het decor staat een opgezette reebok. De ruime vierkante scène is manshoog afgezet met de metalen rasters die gewoonlijk de ventilatie van parkeergarages of metro afdekken. Daarboven rijzen hoog de grijze wanden, slechts gebroken door een paar witte vlakken in doek. Warmer, meer herkenbaar ook, staat langs alle drie de wanden een rij oude, lichtbruine klapstoeltjes, niet streng uitgesteld over heel de lengte, maar gemoedelijk geschikt, aan de linkerkant wat meer naar voren, rechts wat meer naar achter. In een hoek geven, elk op één zijde, twee deuren uit, zowat vijftig centimeter boven de grond, zodat de scène iets van een “speelkuip” krijgt. De vier danseressen wachten ingekeerd, geconcentreerd af langs de wanden van het speelveld, leunend tegen de muur of gezeten op één van de klapstoeltjes.

Ze zijn gekleed in dezelfde eenvoudige, zwarte kledjes, die elk toch elegant een *personal touch* meekrijgen. Zwart-blinkende balschoentjes op de gemarmerde vloer vervolledigen het beeld.

Anekdote

Met *Bartók / Aantekeningen* heeft Anne Teresa De Keersmaecker een nieuw (voorlopig) hoogtepunt bereikt in haar choreografische arbeid. De voorstelling is krachtig en gestroomlijnd maar ook rijk aan betekenis en nuance. In opbouw heel doordacht, in effect gevoelig en sfeervol. *Bartók / Aantekeningen* is duidelijk de delicate vrucht van een jarenlange evolutie: *Asch* (1980), *Fase* (1982), *Rosas danst Rosas* (1983), *Elena's Aria* (1984) en nu *Bartók / Aantekeningen*. De mini-

male dans uit *Fase* was dynamisch, maar ook rechtlijnig, eenduidig. De hele voorstelling werd voortgestuwd door één fundamentele bron van energie: de fase-verschuivingen in de repetitieve muziek van Steve Reich en de dynamische vertaling daarvan in de dans. Diezelfde krachtige structuur vertoonde ook *Rosas danst Rosas*, zij het wat minder strak aangespannen. In de vrouwen kwam er plaats voor het “anekdotische”, het “betekenende”. Aldus kreeg de functionele kracht en schoonheid van de herhaalde en gevarieerde dansbeweging ook een referentiële meerwaarde. In *Elena's Aria* werd de mathematische systematiek voorgoed doorbroken. De structuur verbrokkelde door het inbrengen van filmpjes en teksten, ook door de grote breuken in ritme en dynamiek – en dus ook emotionele impact – van de verschillende “bewegingen” in de voorstelling.